

Φύσης τὴν ὠριότητα καὶ στὶς Πολιτεῖες, νὰ πᾶμε στὴς Μάγισσας τῆς Ζήτης τὴ γλυκαπαντοχή.

*

Καβαλικεύουμε λοιπὸν πάλι καὶ σκίζοντας τὰμ-
πέλια μὲ τὶς συνομορίες καὶ τὰ λιόδεντρα καὶ τὶς
φραγές μὲ τὰ μαυροκόκκινα τὰ βατόμουρα φτάνουμε
σὲ λίγο στὴν Ἀρτακη, τὴ σημερινὴ πρωτεύουσα πό-
λη τῆς Κυζίκου μὲ τοὺς 14000 κατοίκους. Ζαφει-
ρένικα κ' ἰδῶ ἡ θάλασσα καὶ χορταίνουμε τὴν ὀλο-
γάλανη ὁμορφάδα καὶ αὐτοῦ τοῦ κόρφου τῆς Κυζι-
κηνῆς θάλασσας. Στὴν Ἀρτακη βρήκαμε καὶ γνώ-
ριμους κ' ἐπισκεφτήκαμε κάμποσα μέρη τῆς πόλης.
Ἐδῶ γνωρίσαμε κ' ἓνα ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀτρόμητους
πρόμαχους τῆς Ἰδέας, τὸν κ. Μένιο Φιλήντα, τὸν
ποιητὴ καὶ συγγραφεὴ τῆς Γραμματικῆς τῆς Ρω-
μαϊκῆς Γλώσσας.

Τὸ βράδυ τραβήξαμε γιὰ τὴ μονὴ τῆς Φανερω-
μένης. Καλόγερος δὲν εἶμαι μῆτε μεσαιωνολόγος εἴ-
μαι γιὰ νὰ σὰς μιλήσω γιὰ μοναστήρια. Θὰ σὰς πῶ
μονάχα πὼς τὸ μοναστήρι αὐτὸ πρὶν ἀπὸ 4—5 χρό-
νια ὁ μακαρίτης ὁ ἅγιος Κυζίκου Κωνσταντῖνος θέ-
λησε νὰ τὸ κἀν σκολειὸ, μὰ οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπὸ
τοὺς ἐπαρχιωτὲς τοῦ τότε κατὰτρεξαν καὶ πᾶσι ὁ
ἅγιος ὁ ἄνθρωπος μάρτυρας σὲ κείνη ἐκεῖ τὴν κατα-
δρομή.

Τὴν ἀκόλουθη μέρα ἀνεβήκαμε πάλιν στὸ λόφο
καὶ περνώντας βουνοκάμπα καὶ κλεισοῦρες σκεπα-
σμένα ὅλα μὲ χαμόδεντρα καὶ ἀγριοδάνα καὶ περι-
αίοντες ἀπὸ ψηλὰ μὲ μοναδικὴ ἀπόλαυση ὅλην τὴν
Κυζικηνὴ θάλασσα μὲ τοὺς πανώριους, τοὺς ὀλογά-
λους κόρφους τῆς, κατεβήκαμε ἀνάμεσα πάλιν ἀπ'
τῆς Πέραμος τὰμπέλια στὴ Μηχανιώνα.

*

Κάμποσες μέρες κάθησα στὸ πιὸ ὁμορφο αὐτὸ
χωριὸ τῆς Κυζίκου καὶ ἔδεν ἔμαθα καλὰ τοὺς χω-
ριανούς καὶ τὰ διάφορα ἔθιμά τους, ὅμως χόρτασα,
νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὸ παραπάνω ἀπ' τὴν
ἀμβροσία καὶ τὸ νέκταρ τὸ Κυζικηνό.

Ἄχ! τί ὁμορφο χωριὸ ἀληθινὰ! Εἶναι μέρα γι-
ορτῆς ἡ δεκάτη πέμτη τοῦ Αὐγούστου, ἡ τελευ-
ταία μέρα πού μένω στὸ χωριουδάκι. Καθούμαστε
τὸ δειλινὸ, ἓνα γλυκὸ, λιλουσμένο δειλινὸ, μὲ τοὺς
φίλους, τοὺς συντρόφους τῆς ἐκδρομῆς σ' ἓνα καφε-
νεῖο στὴν ἀκρογιαλιά. Φωνές καὶ τραγούδια ἀχολο-
γοῦνε περίγυρα καὶ φύρουν οἱ λεβέντες τὶς κορασίδες
στὸ χορὸ. Ἀκμπεὶ κάτου ἡ θάλασσα καὶ μοιάζει σὰ
νὰ βγαίνει φωτιές. Ἀγνάντια κεῖ φαίνονται τῆς Βι-
θυνίας τὰ βαθυγάλαζα βουνά, ἰδῶ σιμὰ στὸ λόφο
δεξιὰ δυὸ μικροὶ ἀνεμόμυλοι προσμένουν μὲ τὰ πανινὰ
ἀπλωμένα στὰ φτερά τους τὸ ἑσπερινὸ ἀγεράκι, ἐνῶ
πέρα στὴ θάλασσα σὲ ἀπόσταση ὡς μισῆς ὥρας βλέ-
πουμε τὰ ρημονήσια ὅπου τὶς βραδιὲς τραβᾶν καὶ
πᾶνε οἱ ψαράδες μὲ τὸ μούχρωμα, ὅταν ὁ ἥλιος βα-
σιλεύει, ἡ κατόπι μὲ τὸ νύχτιον ἔσκιο. Ὡ! τὰ ζου-
γραφιστὰ γλαυκόνησα πού τ'ἔπλασαν μιὰ φορὰ ὁ ἡ-
λιος κ' ἡ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. Ἄχ! καὶ ποῖονα
δὲν ἀποτραβᾶν κάποτε, τὶς νύχτες μάλιστα, τὰ ἐ-
ρημοτόπια, ὅπου πλανᾶται τοῦ μυστήριου ἡ θεοτή
καὶ ἀπλώνεται πέρα ὡς πέρα τῶν ὁνείρων ἡ γαλήνη
πού τὴ φωτίζει ἓνα θαμπὸ μονάχα καὶ τρέμουλο
φῶς, ὅπου λαμπυρίζει ἀπ' ἀλάργα σὺν πύρινο μάτι
μέσ' στὸ σκοτάδι; Ἐδράδασε πιά τώρα
καὶ ἀπαλοὶ ζέφυροι ἀρχίνασαν νὰ φυσοῦνε πάνω στὰ
νερά καὶ πάνω στὰ παιγνιδιάρικα κύματα χοροπη-
δᾶν οἱ βαρκοῦλες. Μέσα στὶς βαρκοῦλες νιές καὶ πα-
ληκάκια παίζουν βιολιά καὶ τραγουδοῦνε κ' οἱ λόγγοι

καὶ τὰ βουνὰ γύρω ἀντηχοῦνε ἀπ' τὶς παλληκαρί-
σιες φωνές.

Κι ἀκούγονται ἀκόμ' ἀπὸ μακριὰ οἱ ὀλόγλυκες
μελωδίες πού ξεψυχοῦνε σιγὰ σιγὰ πάνω στὰ κύ-
ματα κ' ἐγὼ μ' ἀνιστόρητη θλίψη καὶ ἀνείπωτη συ-
κίνηση γυρίζοντας πίσω στὸν κάθο χάνω ἀπ' τὰ
μάτια τὸν καλὸ μου φίλο καὶ τῶμορφο χωριουδάκι.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΣ ΜΑΡΗΟΥΤΖΟΓΛΟΥΣ

ΠΑΝΤΑ ΠΛΑΝΕΜΕΝΟ

Ἄκομα καὶ τὴ νύχτα μὲ φτερά
σὲ βλέπω 'ς τόνερό μου καὶ σιμώνεις,
ἀστέρι μου, μὲ κρᾶξεις τρυφερὰ
καὶ πάλι τὰ φτερά σου ξαναπλώνεις.

Ὁλόγλυκο χαμόγελο σκορπᾷς
καὶ, φτάσε με, πουλάκι μου, φωνάζεις
ἐκεῖ νὰ πᾶμε τῶρ' ὃ μ' ἀγαπᾷς
π' ὀλόχρυσο παράδεισο μου τάξεις.

Κ' ἐκεῖ μέσ' τὰ λουλούδια τὰ φιλιὰ,
ἀθάνατα πού θέλεις θά σου δώσω
δικό μου θά σὲ κάμω βασιλιά
γιὰ θρόνο τὰ φτερά μου θὰ σ' ἀπλώσω.

Ὁλόχαρην κατόπι σου πετῶ
μ' ἀπλώνεις τὰ χερᾶκια σου νὰ πιῶσω
μὰ πάντα πλανεμένο σταματῶ,
τὰ παίρνεις ὅαν ἀπλώνω νὰ τὰ φτάσω.

Πιετώντας ξενυχτᾷμε τὸ πουργὸ
τάστέρια, σὰ σιμώνουμε, μὲ ὀδύνεις,
σὲ χάνω καὶ τρομάζω καὶ ξυπνῶ
ὄχ! πάντα πλανεμένο θὰ μ' ἀφίνεις!

ΣΠ. ΡΙΓΓΑΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

Φίλε «Νουμᾶ».

Διάβασα τὸ ἄρθρο τοῦ φίλου μου κ. Θ. μὲ ὅλη
τὴν προσοχὴ καὶ ὅλο τὸ σῆμα. ὅπως διαβάω πάντα
ὅ,τι γράφει. Δὲ συμφωνῶ σὲ πολλὰ μαζί του, μὰ δὲ
θὰν τὰ συζητήσω ὅλα. Ἐνα πρᾶμα ὅμως ἀνάγκη νὰ
μὴ μείνει ἀπολέμητο. Δηλαδή, ὁ Φραγκοῦλης δὲν
εἶναι καθόλου «κάπιος δικηγόρος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάν-
τρα», ὅπως τὸν περιγράφει ὁ κ. Θ. Ὁ Φραγκοῦλης
εἶναι ὁ ἡρωϊκὸς Φραγκοῦλης πού εἶχε τὸ θάρρος μὲ
κίντυνο τῆς ζωῆς του νὰ πει τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ
μερικὲς ἀλήθειες καὶ τῶν πολιτικῶν ὀλόγυρα νὰ τοὺς
φωνάζει δυνατὰ ἐκεῖνο πού εἶναι. δηλαδή ἀσυνείδητοι
ἀρχισυμμοριῆτες. Ἄν ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μεταχειρι-
στεῖ ἐκεῖνο τὸ εἶδος τὴν εἰρωνεία ὁ καλὸς μου φίλος,
ἔπρεπε νὰν τὴν ἐφαρμόσει στὸ Παλλάκο καὶ νὰν τὸν
πετακάπιο δικολάβο τῆς Ἀθήνας πού καταπάτησε τὰ
ἀστοκὰ δίκαια τοῦ πολίτη κρατώντας τὸ Φραγκοῦ-
λη ἀδίκαστο τόσους μῆνες φυλακὴ καὶ πού ἔφρισε ἀ-
τιμώρητους τοὺς δολοφόνους του. Μποροῦσε νὰν
τὸν πει κ' ἀρχιβούργαρο χωρὶς μεγάλο λάθος.

Πρόθυμος

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΟΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ... ΚΑΜΠΟΥΡΗΔΕΣ

Φίλε «Νουμᾶ».

Μαθαίνοντας πὼς ἡ Κυβέλη ἔφυγε μὲ τὸν ἀγα-
πημένο της μείναμε καὶ μεῖς σὺν τὸ πολὺ κόσμῳ
γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀέμβροنتοι. Βλέποντας κατόπι
τὸν ἄντρα της τὸ Μυρὰτ μὲ τὴ θλίψη καὶ τὴν
ἀπελπισίαν ζουγραφισμένην στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ
προσώπου του, τότε συμπονέσαμε στ' ἀληθινὰ μὲ
τὴν καρδιά μας. Μὰ μόλις ὕστερ' ἀπ' τὴν πρώτην
ἐντύπωση σκεφτήκαμε ψυχραῖμα τὸ πρᾶμα—ἐπει-
δὴ καὶ ξέραμε ὅλες, μὰ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῶν
σχέσεων τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Θεωδωρίδου—μὰς ἤρθε
ἡ σκέψη νὰ ζετᾶσουμε ποῖος ἀπ' ὅλους πού ἀνα-
κατεφτήκανε σὲ τοῦτη τὴν ἱστορίαν εἶχε τ' ἄδικο.
Γιατὶ ὁ κόσμος, ὁ κόσμος ὁ νοικοκύρης, δὲν παρα-
δέχεται οὔτε τίς καταλαβαίνει καλὰ καλὰ τίς
νιές, θεωρίες. Δηλαδή θέλω νὰ πῶ ὅτι ὁ πολὺς κό-
σμος ρίχνει τῶρ' ὁ ἄδικο καὶ κακολογᾷ ἐνεξί-
ταστα τὴν Κυβέλην «διότι παρεβίβασε τὴν οἰκογε-
νειακὴν πίστιν καὶ δὲν ἐσκέφθη ἡ ἀθλία, οὔτε συζυ-
γον, οὔτε κοινωνίαν, οὔτε αὐτὰ τὰ τέκνα της», χω-
ρὶς νὰ ἐξετάξῃ πὼς καὶ ὕστερ' ἀπὸ ποιά περιστά-
τικα ἡ Κυβέλη ἀποφάσισε νὰ ἀφ.σ.ν. τὸν ἄντρα της
καὶ νὰ φύγῃ μὲ τὸ Θεωδωρίδου.

Ἄς ἐξετάσουμε τὸ ζήτημα ἀντικειμενικὰ. Ἐγὼ
ἔχω φιλικὲς σχέσεις μὲ ἓνα ἀντρόγενο, μπαινοβγαί-
νω στὸ σπίτι τους καὶ μὲ λογαριάζουνε καὶ ἀφοῖ
γιὰ φίλο τους. Ἀξάφνα μιὰ μέρα ἡ σύζυγος μου
λέει: «Κύριε Α. ἀγαπᾶω τὸ Β.». Ἐγὼ εἶμαι τίμιος
ἄνθρωπος, εἶμαι καὶ φίλος τ' ἀνδρός της, ξέρω πὼς
ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες εἶχανε γίνει οἰκογενειακὲς σκη-
νὲς ἀπάνου στὴν ἰδίαν τὴν ὑπόθεσιν, ξέρω πολὺ καλὰ
πὼς ὁ ἔρωτας τοῦ Β. εἶναι πιά σχεδὸ περασμένος,
τότε ἐγὼ, ἄντρας μὲ κάπια συνείδηση καὶ μυαλὸ,
θὰν τῆς πῶ: «Κυρά μου, ἀφ' ὅς ὁ κύριός ξέρω πολὺ
καλὰ, γιατί τ'ἔχουμε πολλὰς φορὰς μιλημένα μαζί
του, πὼς δὲν αἰσθάνεται τίποτα πιά γιὰ σένα,
εἶχε μιὰ περιοδικὴ πιθυμία γιὰ σένα καὶ τώρα
μῆτε σὲ συλλογιέται. ὥστε κάτσε κεῖ πού κάθεται
καὶ ἀγάπα τὸν ἄντρα σου, πού ἀφ' ὅς λαχταρεῖ
γιὰ σένα», καὶ κελοῦ κακοῦ θὰν τόλγῃ καὶ
στὸν ἄντρα της συμβουλεύοντάς τον νὰ μὴ δειλῇ
πὼς ξέρει τίποτα. Ὑστερ' ἀπ' ὅλα ἀφ' ὅς ἔχω τὴ
βεβαιότητά ὅτι ἡ γυναῖκα ἀφ' ὅς σιγὰ-σιγὰ θὰ ξεχνοῦσε
τὸν ἄλλον. Πᾶει ἀφ' ὅς. Ἄν ὅμως εἴμουν ἓνας ἄν-
τρας πού δὲ διαφέρω ἀπὸ τὸ μακαρίτη καμποῦρη
τῆς Ὀμόνοιας παρὰ μόνον ἐπειδὴ φορᾶω κολάρο καὶ
μὲ λένε καὶ Κύριο, τότες θ'ἔκανα τ' ἀκόλουθα. Ἐξ-
τρεχα σὺν αἰσθηματικῷ γαλεότος νὰ πῶ στὸ Β.
πὼς ἡ τάδε γυναῖκα μου εἶπε πὼς σ' ἀγαπᾷ πὼς
τρελλαινέται γιὰ σένα καὶ θάλεγα καὶ φέμματα (ἀ-
φ' ὅς ἔχει τὸ ἐπάγγελμα) πὼς ἡ κυρία ἀφ' ὅς θέλει
νὰ σὲ δῇ. Ἀφ' ὅς θὰ μούλεγε μετὰ χάρας, ἐγὼ θά-
τρεχα νάλεγα στὴν κυρία πὼς ὁ Β. θέλει νὰ τῆς
δῇ, θὰ τοὺς ἐφτιαχνα ἓνα ραντεβού, θάτριβω τὰ
χέρνια μου ἀπ' τὴ χαρὰ μου γιατί τὸ αἰσθηματικὸ
μου ἔπιμο ἐπάγγελμα πήγαινε καλὰ, καὶ σιγὰ-
σιγὰ θὰ καταφέρνα ὥστε ἀφ' ὅς οἱ δύο τους νὰ τὸ...
σκάσουνε, κάνοντάς τους. — ἂ θέλετε μάλιστα—καὶ
τίς πλάτες.

Ἀφ' ὅς κοντολογίης ἔγινε καὶ μὲ τὴν ὑπόθεσιν
τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ «Ἀστρου τῆς Ν. Σκηνῆς».

Τὸ λέμε καὶ τὸ ὑποστηρίζουμε μὲ γεγονότα.
Ὅτα πιά προχτές εἶδα τὸ Μυρὰτ περιτριφυρισμένον
ἀπὸ τὸ συρφετὸ ἀφ' ὅς τῶν Γαλεότων καὶ ἀκουγὰ
ἀπ' τὸ στόμα τους νὰ λένε πὼς «ὁ Μῆτσος εἶναι

ήρωες» κ' έβλεπα νά τότε παρηγοράνε κιόλα τότε είπα μέσα μου: Νά, άφτοί είναι οί Γαλεότοι, άφτοί είναι ή πληγή της κοινωνίας. Άφτοί οί αίσθηματικοί χαμπούρηδες της 'Ομόνοιας, πού θέλουνε ένα γερό μάθημα γιά παραδειγματισμό. Δυστυχισμένη Μυράτ, σώσου από δαύτους, ξεγλύστρησε από κοντά τους, μή τους ξαναζυγώσης πιά ή θέλεις νά μή σε βρουνε και μεγαλύτερες συμφορές. Σ' άφτους, κάθε τίμιος άνθρωπος, πρέπει νά τους απαγορέβη και τó επεισόδιο ακόμα νά μήν αναφέρουνε στο στόμα τους, πολύ περισσότερο νά φέρνουνε και τίς... κρίσεις τους και γνώμες γιά τά πρόσωπα του είδύλλιου.

ΑΝΑΙΣΤΗΤΟΣ

Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

Στή «Ζυγαριά» της Μόσχας (άρθ. 7 του 1906) δημοσιευτήκανε τάκóλουθα.

ALEX. PALLIS. Modern Greek.

Σιμά στον Ψυχάρη παίζει σημαντικό ρόλο στη γλωσσική αναγέννηση της Ελλάδας και ο Α. Πάλλης. Είναι ο πρώτος πού προσπαθήσε, αλήθεια λίγο άτυχ, νά προσκαλίση και τό πολύ κοινό νά λάβη μέρος στο ζετύλιγμα του γλωσσικού ζητήματος—μέ τη γνωστή μετάφραση του Βαγγέλιου στη λαϊκή γλώσσα, πού στά 1901 έπροκάλεσε μεγάλες ταραχές στους δρόμους της Αθήνας. Άλλο γνωστό έργο του Πάλλη είναι ή ώραία μετάφραση στη ζωντανή σημερινή γλώσσα της 'Ιλιάδας, πού τόσα χρόνια την δούλευε και πού δώ και λίγο καιρό την έβγαλε σέ βιβλίο. Τό βιβλιαράκι πού βγαζει τώρα είναι μια ξανατύπωση ενός άρθρου του πού δημοσιευτήκε στο No 6 της University Review. Στ' άρθρο του ο Πάλλης μάς ζουγραφίζει την άληθινή κατάσταση της ρωμαϊκής γλώσσας, πού ενδιαιφώνονται γι αυτήν οί 'Αγγλοι φιλόλογοι, μά πού συχνά στα περιοδικά της 'Αγγλίας λαβαίνει όλος διόλου άλλη φυσιογνωμία. Σημειώνοντας την υποκτη καθαρότη της επίσημης καθαρεύουσας, πού έως τώρα την όνομάζουμε «φιλολογική», ενω χρόνια τώρα δέ γράφεται πιά σ' αυτή τη γλώσσα άληθινό φιλολογικό έργο, ο Πάλλης μάς άνοίγει πάλι την άθλιότη και την ψευτιά αυτής της γλώσσας, πού σέ λίγο θα ξεχαστή όλος διόλου, γιά νά μπη στη θέση της ή άληθινή κόρη της: αρχαίας 'Ελληνικής γλώσσας—ή δημοτική.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Μαργαρίτα Στέφα.

Ο Ξενόπουλος είναι ένας από τους λίγους, μπορεί νάναι και ο μόνος σύγχρονος Έλληνας πεζογράφος πού διαβάζεται καπως από τό πολύ κοινό της Ελλάδας. Τώρα αν μπορεί νά τό πάρη κανείς αυτό γιά έπαινο του Ξενόπουλου είναι άλλος λόγος, σά λογαριάσουμε μάλιστα πόσο τιποτένια φιλολογική παιδεία και ποιά γούστα έχει στην Ελλάδα τό κοινό πού διαβάζει. Όπως κι αν είναι, τον Ξενόπουλο φαίνεται τον καταλαβαίνουν εύκολότερα οί πολλοί. Καθώς τόμολογεί συχνά και ο ίδιος ο Ξενόπουλος, τά θέματά του τά παίρνει αλόγιστα από τη ζωή και του φτάνει νά μεταδίνη μόνο τό έξωτερικό, τό φαινόμενο, δίχως ποτέ νά τολμά νά προχωρήσει πύ βαθιά. Δέ φαίνεται νά του πέρασε

ποτέ ούτε ή ιδέα, ότι συχνά στα πύ συνειθισμένα περιστατικά της καθημερινής ζωής κρύβονται μυστήρια και προβλήματα από κείνα πού βασανίζουν την ανθρωπότη. Οί ήρωές του είναι ανθρωπάκια της καθημερινής ζωής, συχνότερα έπαρχιώτες βυθισμένοι στις μικροδουλιές των, στα μικροπάθια τους, στην τιποτένια τους ζωή. Ο Ξενόπουλος μάς δίνει μια σειρά καλές φωτογραφίες πού τίς βλέπουμε, μά κείνον πού τίς έβγαλε, κείνον πού τίς έκαμε ούτε τον βλέπουμε ούτε τον αίστανόμαστε. Αλήθεια κάπου κάπου προσπαθεί ο Ξενόπουλος νά μάς δείξη τον έαυτό του, νά φέρη στο έργο του και την προσωπικότητα του συγγραφέα, μά όλες αυτές οί προσπάθειες είναι αρκετά άτυχες. Γι αυτό τά σχετικά καλύτερά του έργα είναι κείνα, όπου περιορίζεται στο ρόλο άπλου χρονογράφου της 'Ελληνικής έπαρχιακής ζωής. . . Στη «Ζυγαριά» έχουμε γραμμένο πώς τά πύ παλιά έργα του Ξενόπουλου είναι τά καλύτερά του. Τό ξαναλέμε και τώρα πού ο λόγος είναι γιά τη «Μαργ. Στέφα», πού πρωτοδημοσιευτήκε στην «Εστία», στα 1893, και πού τώρα βγήκε σέ ιδιαίτερο βιβλίο. . . Όποια κι αν είναι ή γνώμη μας γιά τό γενικό έργο του Ξενόπουλου, πρέπει νά μολογήσουμε ότι ή «Μαργ. Στέφα» σέρνει τον άναγνώστη μέ την άπλότητά της, τον ήσυχο τόνο (πού δέν έχει καθόλου μέσα του από κείνη την αίσθηματικότητα πού τόσο την έ συνειθίζει ο συγγραφέας), μέ τη λεπτή παρατήρηση του συγγραφέα, πού χωρίς νά γεμίση τό έργο του μέ περιττές λεπτομέρειες δέν έέχασε και τό παραμικρό. Μέ τη «Μαργ. Στέφα» ο Ξενόπουλος κέρδισε τη θέση του στη νεοελληνική φιλολογία, μια θέση τιμητική πού δέ θα του την έδινε κανένα από τά πύ νέα του έργα. . .

Τώρα και δυό λόγια γιά τη γλώσσα. Η «Μαργ. Στέφα» γράφτηκε σέ καιρό πού ούτε τολμούσε κανείς νά σκεφτή γιά δημοτική γλώσσα σέ έργο φιλολογικό. Από κήνο τον καιρό πέρασαν χρόνια και σήμερα ο Ξενόπουλος ξεμολογιέται δημοσία όνομάζοντας τη γλώσσα της Μαργαρίτας Στέφας «έλεεινή υπερχαθαρεύουσα».

Μ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΟΝΟΓΡΑΦΟ

'Από Πέμπτη σέ Πέμπτη.

'Υπουργός 'Εσωτερικών ο Ν. Καλογερόπουλος
Στοιωμοί. 'Αθήνα 1, Περαιάς 1, 'Επαρχίες 10.
Λαθωμοί. 'Αθήνα 8, Περαιάς 5, 'Επαρχίες 7.
Κλειψίδες. 'Αθήνα 5, Περαιάς 6, 'Επαρχίες 7
(οί δυό ληστείες).
'Απαγωγές. 'Αθήνα 2.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τό καινούριο ρομάντζο του Ψυχάρη πού θάρχισουμε ύστερ' από λίγο καιρό έχει τίτλο «Η έρωστη δούλα και τό καλό τό κοριτσάκι» κ' είναι μεγαλύτερο από «Τένειρο του Γιαννίρη».

— Άμα τελώσει αυτό, ο Δάσκαλος θά τυπώσει σέ «Νουμά» δυό άλλα ρομάντζα, τό «Δυό άδέρφια» και τό «Ηλιοβασιλέματα».

— Ο συνεργάτης μας Νίκος Βέης μάς έφερε τό τέλος του «Πουλόλογου» και θάν τό τυπώσουμε σέ φύλλο της άλλης Κυριακής.

— Ο Βέης μάς φεύγει την Τρίτη γιά την Κέρκυρα νά κάνει τη στρατιωτική θητεία του. Καλώς νάν τονε δεχτούνε λοιπόν οί Κορφίτες δημοτικιστάδες τον άρειμάνιο συνεργάτη μας.

— Ο κ. 'Ανοητόπουλος άντίμωσος στα γραφεία κάπιας φημερίδος ένα δημοτικιστή.

— «Τον έέρεις τό Νουμά ;» τονε ρωτάει.

— «Τον έέρω».

— «Νάν του πεις πώς του στέλνα την έσχάτη μου περιφρόνηση».

— «Τη βάζω στην τσέπη μου νάν του τη δώσω».

— «Στήν τσέπη σου ; Όχι στην τσέπη σου ! Σέ μυαλό σου νάν τη βάλεις».

— «Και πώς νά χωρίσει τόσο μεγάλο πρῆμα σέ μυαλό δημοτικιστή ;»

— «Έχεις δίκιο» απάντησε ο 'Ανοητόπουλος κ' έτσι δέ μάς έστειλε την έσχάτη του περιφρόνηση πού θάν τη δεχόμαστε μέ βασιλικές τιμές.

— Τον 'Ανοητόπουλο οί φίλοι του τονε λένε και Θεό. Κι ο 'Ανοητόπουλος κμαρώνει σά Θεός, για του τό λένε, και άρχινεί άμέσως νά δημιουργεί... ένοησίες.

— Κείνο πού προτείνει ο 'Ερμονας γιά «τό Ρωμαϊκό έρωτηγέρι» θαρρούμε πώς θά γίνει και πώς κάποιος πρόκειται νάν τό τυπώσει.

— Όταν θάπορασιστεί τό τύπωμά του ο έκδότης του μπορεί νά ζητήσει από τά γραφεία του «Νουμά» τίς 2 λίρες του 'Ερμονα και (μέσο του «Νουμά») μια λίρα από τον Ξενιτεμένο και τό Krishna της Καλοούτσας, 10 φρ. χρ. από τον Κ. Λαναρή του Βακού και 10 φρ. χρ. από τό Ν. Ζαχαρία της Λόντρας.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Στρ. Μελ. Νά σ' τό πούμε κι αυτό, άφού έπιμένεις. Ο Γ. Πελλερέν (Χιτζής τίληθινό του όνομα) τά μισά από τά τραγούδια πού δημοσιεύει στο βιβλίο του μάς τάφερε και τά δημοσιέψαμε στο «Νουμά» μέ τδνομα της άδερρής του κ. Εύαθίας Χατζή, τάχα πώς είναι δικά της. Μάς έφερε και γράμματα της κ. άδελφής του, γραμμένα όλα από τον ίδιο, δικά του δηλ. γράμματα. Γιατί φέρθηκε έτσι, ακόμα δέν μπορούμε νάν τό νιώσουμε. Για νά παρυσιάσει την άδερρή του γιά πικήτρα ; Μά τότε γιατί τη ρεζιλεύει σήμερα τυπώνοντας τά τραγούδια της στο βιβλίο του γιά δικά του ; Αυτηρά σημάδια γιά ένα νέο πού θέλει νά περάσει και γιά ποιητής.—κ. Φίλιωνα στην Πάτρα Τό επίθετο «Ταρογούτης» γιά τους Τυμβωρύχους τό πρωτοεταχειρίστηκε ο Ταγκόπουλος στον «'Αστω».—κ. Ν. Βοερό. Θά προτιμούσαμε κανένα δηγηματάκι, μά άπαραίτητο νά μάθουμε πρώτα τίληθινό σου όνομα.—κ. Σ. Βαρελ. στην 'Αλεξάνδρεια. Σου στέλνουμε τό φύλλο στο καινούριο σου κατατόπι. Θυμήσου όμως, σέ παρακαλούμε, νά μάς σταλεις και τη συντομή. Τό ίδιο παρακάλιο κάνομε και στους άλλους συντρομητάδες μας πού δέ θυμηθήκανε ακόμα νά μάς στείλουν τίς συντομές του 906. Όσο γιά μερικούς πού δέ στείλανε ακόμα ούτε του 903 ! ! αυτοί πιά ές είναι καλά.

ΒΓΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ :

ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΤΟ ΑΝΕΧΤΙΜΗΤΟ

Δράμα με τρία μέρη.

Ο ΞΕΝΟΣ

Δραματική Σκηνη